

Arrest

nr. 93 650 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. S. (...), verklaarde de Wit-Russische nationaliteit te bezitten en van Pakistaanse origine te zijn. U werd op 4/12/1967 te Sialkot (Pakistan) geboren maar leefde sinds 1997 in Wit-Rusland. U bent er getrouwd met K. G. (...) (ov X). Ondanks het feit dat u enkele malen door de KGB werd opgeroepen inzake uw nationaliteitsverandering kende u tot 2007 geen problemen. Samen met andere winkeliers nam u begin augustus 2007 deel aan een betoging tegen een nieuwe wet die extra belastingen aan winkeliers oplegde en hen restrictievere regels oplegde inzake het aanwerven van personeel. De dag nadien kwam de KGB naar uw winkel. Ze namen uw spullen en uw documenten in beslag waarna ze uw

winkel verzegelden. U werd meegenomen naar hun kantoor waar u over verschillende mensen werd ondervraagd. Er werd hoofdzakelijk gevraagd naar de leider van de betoging en waarom u aan de betoging deelnam. Voorts diende u hen te zeggen wie er veel geld bezat. Tijdens deze aanhouding werd u ernstig geslagen waardoor u nog altijd rugproblemen kent. Tegen de avond werd u terug vrijgelaten. Twee weken later werd u door de KGB opgeroepen waarna u wederom vragen over de betoging kreeg. Hierna werd u nog enkele malen omwille van dezelfde reden door de KGB ondervraagd. Eénmaal werd u gedurende een dag en een nacht door de KGB vastgehouden. In maart 2009 ging u met uw gezin naar Pakistan waarna u in juni 2009 naar Wit-Rusland terugkeerde. Anderhalve maand tot 2 maanden na uw terugkeer uit Pakistan werd S. (...) opgepakt. Hij was ook winkelier en had samen met u en 4 andere Pakistanen aan de betoging van 2007 deelgenomen. Ook hij werd voordien al door de KGB ondervraagd. Samen met de broer, die uit Pakistan was overgekomen, en de vrouw van S. (...) ging u naar een advocaat. Korte tijd later werd u door de KGB opgeroepen. U kreeg wederom vragen over de betoging waaraan u in 2007 had deelgenomen maar er werden u ook vragen over S. (...) gesteld. In mei 2010 werd S. (...) tot 5 jaar gevangenisstraf veroordeeld voor de handel in valse identiteitsdocumenten. Dit was een valse beschuldiging omdat hij in werkelijkheid voor zijn deelname aan de betoging in 2007 werd veroordeeld. In diezelfde maand werd u nogmaals door de KGB opgeroepen en kreeg u wederom vragen over de betoging van 2007 en over uw relatie tot S. (...). S. (...) gaf u via zijn broer de boodschap door dat u moest opletten. Hierna besloot u uw land te verlaten. U vertrok op 13/07/2010 vanuit Minsk samen met uw gezin naar België waar u op 14/07/2010 aankwam. Op 15/07/2010 dienden u en uw vrouw er een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie registratiebewijzen als zelfstandigen, een bewijs dat u afstand deed van de Pakistaanse nationaliteit, onvolledige kopieën van het paspoort van u, uw vrouw en jullie kind, registratiebewijs in het register van Sialkot, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van jullie kind, religieus huwelijkscertificaat en medische attestatie.

B. Motivering

U verklaarde vervolging vanwege de Wit-Russische Staatsveiligheid te vrezen. Uw problemen begonnen in 2007 nadat u aan een betoging had deelgenomen en u werd ook gevisieerd omwille van uw band met S. (...) die in 2010 werd veroordeeld (CGVS II p.8). Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongelooftwaardig maken.

Zo verklaarde u dat uw problemen begonnen nadat u in augustus 2007 aan een betoging had deelgenomen. Tot aan uw vertrek naar België in 2010 werd u meermaals over die betoging ondervraagd (CGVS II p.2, 8). In dergelijke omstandigheden is het weinig aannemelijk dat u geen precieze datum kon geven van wanneer die betoging plaatsvond (CGVS II p.2-3). Voorts gaf u aan dat deze betoging gericht was tegen een nieuwe wet die een belastingverhoging voor de winkeliers inhield en restrictievere regels oplegde naar de mogelijkheden om mensen in dienst te nemen (zoals de beperking om werknemers buiten de dichte familie aan te werven). U stelde dat deze wet eind 2007 van kracht werd (CGVS I p.5, CGVS II p.3). Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat dergelijke wet (belastingverhoging en restricties op de aanwerving van werknemers) pas begin 2008 van kracht werd. Toen u met deze informatie werd geconfronteerd stelde u dat het mogelijk was dat de wet pas in 2008 van kracht was maar dat u toch dacht dat de wet in december 2007 van kracht werd (CGVS II p.3). Toen u gevraagd werd of er nog betogingen tegen deze wet hadden plaatsgevonden bevestigde u dit, al kon u zelfs niet bij benadering zeggen wanneer deze betogingen plaatsvonden. U stelde wel dat het grote betogingen waren, maar dat het geen 1000 mensen betrof (CGVS II p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er in december 2007 en in januari 2008 enkele grote manifestaties in Minsk tegen deze nieuwe wet plaatsvonden waaraan meer dan 1000 mensen deelnamen. Dat u niet op de hoogte bent van dergelijke (grootschalige) manifestaties waarover in de media is bericht en die in de stad waar u woonde plaatsvonden is weinig aannemelijk. Uw onwetendheid betreffende het tijdstip waarop u aan een manifestatie deelnam, waarop de wet waartegen u manifesteerde in voege kwam en betreffende het tijdstip en de grootte van andere manifestaties tegen deze wet is weinig aannemelijk in de door u verklaarde omstandigheden.

Daarnaast gaf u ook aan dat u in de problemen kwam omwille van S. (...) en dat u op zijn aanraden het land had verlaten (CGVS II p.2, 9-10). Aangaande het tijdstip waarop S. (...) werd veroordeeld legt u echter tegenstrijdige verklaringen af. In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal stelde u dat S. (...) ongeveer 6 maanden geleden werd veroordeeld (Vragenlijst 3.5). Daar dit interview op 20/07/2010 plaatsvond situeerde u zijn veroordeling in januari 2010. Op het CGVS asielgehoor verklaarde u echter dat hij 2 maanden voor uw vertrek uit Wit-Rusland werd veroordeeld (CGVS II p.5-6). Daar u in juli 2010 uit Wit-Rusland vertrok komt dergelijke tijdsindicatie totaal niet overeen met uw verklaringen op de vragenlijst. Toen u met de verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd ontkende u dit te hebben gezegd (CGVS II p.6). Dergelijke verklaring is niet afdoende daar u zich na voorlezing in het Russisch akkoord verklaarde

met de genoteerde verklaringen en daar u aan het begin van het CGVS gehoor aangaf dat dit interview probleemloos was verlopen (CGVS I p.1). U stelde voorts dat u na de arrestatie van S. (...) samen met zijn vrouw en zijn broer naar een advocaat bent geweest en dat u hierna door de KGB werd ondervraagd (CGVS I p.7, 10; CGVS II p.6). U kon echter niet zeggen naar welke advocaat jullie waren geweest noch hoe de vrouw van S. (...) heette. Wat de advocaat toen had gezegd kon u ook niet zeggen ondanks het feit dat u mee was om te vertalen voor zijn broer. Het enige wat u betreffende het onderhoud kon zeggen is dat het 400 dollar kostte (CGVS I p.10; CGVS II p.9, 6). Een dergelijke vaagheid en tegenstrijdigheid betreffende de vervolgingsproblemen van S. (...) is weinig aannemelijk gezien de centrale plaats die hij in uw relaas inneemt. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan u niet aannemelijk maken dat u ernstige vervolgingsproblemen zou hebben gekend omwille van uw band met S. (...). Van deze band noch van zijn veroordeling legt u overigens enig bewijsstuk neer.

Voorts legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over de door u verklaarde vervolgingsproblemen.

U verklaarde dat u de dag na uw deelname aan de betoging gedurende een dag werd vastgehouden door de KGB. Hierbij werden spullen van uw winkel in beslag genomen en werd uw winkel verzegeld (CGVS I p.6; CGVS II p.4). In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal stelde u echter dat uw winkel pas ongeveer een week na uw deelname aan de betoging werd verzegeld (Vragenlijst 3.5). Toen u met deze verklaringen werd geconfronteerd bleef u erbij dat ze de dag nadien uw winkel sloten waarmee u enkel de tegenstrijdigheid bevestigd (CGVS II p.4).

Voorst stelde u tijdens uw eerste asielgehoor dat u 3 of 4 dagen na uw eerste ondervraging (na de betoging in 2007) opnieuw door de KGB werd opgeroepen en ondervraagd (CGVS I p.6). Tijdens het volgende asielgehoor stelde u dan weer dat er 2 weken tussen beide ondervragingen lagen. Toen u met de vastgestelde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd bleef u erbij dat er 2 weken tussen beiden ondervragingen lagen waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheid bevestigt (CGVS II p.6). Uw vrouw verklaarde dan weer dat er ongeveer een maand tussen beide ondervragingen lag. Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd stelde ze enkel dat ze niet van alles op de hoogte was (CGVS vrouw p.9). Dergelijke incoherentie in jullie opeenvolgende verklaringen is echter niet bevordelijk voor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Voorts verklaarde u dat u bij uw eerste vasthouding in augustus 2007, de dag na de betoging, ernstig werd mishandeld waardoor u rugproblemen kreeg. Nadien werd u niet meer zo ernstig geslagen (CGVS II p. 4-5). Uw langste aanhouding, de enige die meer dan een dag duurde, plaatste u in december 2007 (CGVS II p.7). Uw vrouw verklaarde ook dat u 1 keer voor een dag en een nacht werd vastgehouden maar dat u, in tegenstelling tot uw verklaring, tijdens diezelfde vasthouding ernstig werd mishandeld waardoor u rugproblemen kreeg. Ze kon bovendien zelfs niet bij benadering zeggen wanneer deze vasthouding plaatsvond (CGVS vrouw p.5). In de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat generaal stelde ze dan weer dat u in 2009 voor een dag en een nacht werd aangehouden en dat u bij een andere vasthouding in datzelfde jaar ernstig werd mishandeld waardoor u rugproblemen kreeg (Vragenlijst 3.5). Toen zij met deze tegenstrijdige verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd sloot ze niet uit dat deze aanhouding in 2009 was maar bleef ze er (uiteindelijk) bij dat u bij uw langste aanhouding zwaar werd mishandeld waardoor u rugproblemen kreeg (CGVS vrouw p.6). Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd, namelijk dat u in 2007 voor een dag en een nacht werd vastgehouden, situeerde ze dan weer uw langste aanhouding een dag na de manifestatie, in augustus 2007 (CGVS vrouw p.6-7). Toen zij ermee werd geconfronteerd dat u uw langste aanhouding in december 2007 plaatste stelde ze dat ze zich niet meer kon herinneren wanneer u langer dan een dag werd vastgehouden noch wanneer u zwaar werd mishandeld. Ze bleef er wel bij dat u bij uw langste vasthouding zwaar werd mishandeld waardoor u nog altijd rugklachten hebt, dit terwijl u stelde dat uw langste vasthouding niet samenviel met de vasthouding waartijdens u ernstig werd mishandeld (CGVS vrouw p.7, 9). Een dergelijke verregaande tegenstrijdigheid aangaande uw langste vasthouding en aangaande de vasthouding waartijdens u ernstig werd mishandeld is niet aannemelijk.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De loutere beweringen van u en uw vrouw volgens dewelke jullie soms aan geheugenproblemen lijden, zijn geenszins van die aard dat het de voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden

betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas kunnen verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn psychologische problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen jullie echter nagelaten hebben om te doen. U stelde wel dat u deze zou hebben gemeld aan de centrumarts, hetgeen echter niet blijkt uit de door u neergelegde medische attestatie. Bovendien kan verwacht worden dat u reeds gespecialiseerde hulp had aangezocht daar u al sinds 2010 in het land verblijft (CGVS II p.5).

Betreffende uw bewering dat ook uw Pakistaanse origine aan de basis van uw problemen ligt kan erop worden gewezen dat in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt enkel melding wordt gemaakt van discriminatie tegenover de Poolse en de roma minderheid en dat er (in beperkte mate) sprake is van antisemitisch geweld in Wit-Rusland. Er wordt echter geen melding gemaakt van systematische ernstige problemen en/of vervolging van andere etnische minderheden louter omwille van hun origine. Zelf legt u ook geen enkel document neer waaruit zou blijken dat mensen van Pakistaanse origine in Wit-Rusland worden geviséerd. Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat u louter omwille van uw origine in Wit-Rusland zou worden vervolgd zoals wordt bedoeld in de Conventie van Genève.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

Het bewijs dat u afstand deed van de Pakistaanse nationaliteit, onvolledige kopieën van het paspoort van u, uw vrouw en jullie kind, jullie huwelijksakte, religieus huwelijkscertificaat, de geboorteakte van jullie kind en het registratiebewijs in het register van Sialkot bevatten enkel gegevens aangaande jullie identiteit, jullie nationaliteit en jullie religie dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken.

De medische attestatie vermeldt dat u rugproblemen heeft ten gevolge van een aanval op u. Deze vermelding is echter enkel gebaseerd op uw verklaringen en vormt aldus geen objectief bewijs dat de door u verklaarde mishandelingen aan de basis liggen van uw medische problemen (CGVS II p.5).

Jullie bewijzen dat jullie als zelfstandigen zijn ingeschreven kan enkel jullie registratie als zelfstandigen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekende partij voert tevens machtsoverschrijding aan.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden

is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Betreffende de vastgestelde ontstentenis van bewijs oppert verzoekende partij dat eens de beslissing om het land te verlaten genomen was zij zich niet heeft bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen. Zij is haar land ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en in een dergelijke situatie denkt men er niet aan dat dit noodzakelijk is, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. Daargelaten het aanvaardbaar karakter van voormelde verschoningsgrond, met name dat de gespannen en emotionele toestand tussen de beslissing tot het verlaten van het land van herkomst en het effectieve vertrek niet toelieten enig bewijs te verzamelen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij reeds sedert 14 juli 2010 in België verblijft en derhalve ruim de gelegenheid heeft gehad om van hieruit enige poging te ondernemen om het door haar voorgehouden asielrelaas met bewijsmateriaal te ondersteunen. Desbetreffende motivering, meer in het bijzonder dat van de band met S. en van diens veroordeling geen enkel bewijsstuk wordt bijgebracht, blijft dan ook onverminderd overeind. Daarenboven wijst de Raad erop dat aan de ter ondersteuning van het beweerde asielrelaas bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze stukken gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.6.1. Aangaande het niet op de hoogte zijn van het ogenblik van het van kracht worden van de wet waarbij aan winkeliers zowel extra belastingen als restrictievere regels worden opgelegd inzake het aanwerven van personeel betoogt verzoekende partij het volgende: "*Dat de verzoekende partij niet begrijpt in wie vergist hebben zich op ingegaan in kracht van de wet wat dan ook in zijn verhaal verandert*". Verzoekende partij voegt eraan toe dat het niet correct weten van het ogenblik van het van kracht worden van deze wet, eind 2007 of begin 2008, geen groot verschil in tijd betreft.

2.2.6.2. De Raad oordeelt dat in redelijkheid van verzoekende partij mag worden verwacht te weten vanaf wanneer de mede door haar bestreden voormelde wet voor haar als rechtstreeks gedupeerde, zijnde eigenaar van een kledingwinkel in Minsk, nadelige gevolgen zou gaan ressorteren. Dat verzoekende partij die in augustus 2007 zou deelgenomen hebben aan een massale betoging tegen deze wet en om reden hiervan zwaar door de autoriteiten zou zijn lastiggevallen niet zou weten of de nieuwe maatregelen voor haar bedrijvigheid nog een impact zouden hebben voor de jaarwisseling of pas bij het begin van het volgende kalenderjaar is volstrekt ongeloofwaardig. Van een rechtstreeks gedupeerde die actief strijd voert tegen de hem bedreigende maatregel en die wordt geconfronteerd met de nakende impact op zijn inkomsten kan niet worden aangenomen zich niet volledig bewust te zijn van het ogenblik van het van kracht worden van deze maatregel.

2.2.7. Waar verzoekende partij betreffende het niet kunnen situeren in de tijd van andere betogingen, na deze van augustus 2007 waaraan zij zelf zou hebben deelgenomen, als verschoningsgrond opwerpt dat zij zelf aan deze betogingen niet heeft geparticipeerd en dat het inmiddels vier jaar geleden is, oordeelt de Raad dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekende partij zelfs niet bij benadering kan duiden wanneer deze latere betogingen hebben plaatsgehad en zelfs ontkent dat betogingen van meer dan duizend handelaars en winkeliers in Minsk zouden zijn doorgegaan daar zoveel mensen niet naar buiten durven te komen (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Dat verzoekende partij gezien het ogenblik van het in werking treden van de aangevochten wet – waardoor het argument dat dit vier jaar geleden was irrelevant wordt – en rekening houdende met het gegeven dat deze betogingen opkwamen voor het persoonlijk belang van verzoekende partij, zijnde haar inkomen, en doorgingen in de stad waar zij haar winkel had, zelfs niet bij benadering deze betogingen in de tijd kan situeren kan door de Raad niet worden aangenomen. Het overtuigd zijn dat manifestaties van meer dan duizend personen totaal onmogelijk zijn wordt door objectieve informatie gevoegd in het administratief dossier tegengesproken. Dat verzoekende partij niet in persoon aan deze later betogingen heeft deelgenomen is niet relevant nu van haar kan worden verwacht dat zij protesten die opkomen voor haar persoonlijke belangen en meer in het bijzonder haar geldelijk gewin met meer dan nodige belangstelling volgt teneinde de nabije toekomst van haar beroepsbezigheden correct in te kunnen schatten.

2.2.8.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde tegenstijdingen tussen de verklaringen afgelegd bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze bij het Commissariaat-generaal betoogt verzoekende partij dat bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een beperkte tijd wordt toegekend, *“dat het zeer goed mogelijk is dat hij er aan probleem van begrip heb en dat het antwoord slecht werd genoteerd”* en dat *“bovendien, bij dit interview, geen enkele advocaat aanwezig noch geen enkele andere persoon van vertrouwen is die gewaarborgd van de oprechtheid van de woorden kan die werden geschreven”*.

Verder stelt verzoekende partij dat het moment van de veroordeling van S. *“geen element centrale van zijn asielverzoek is”* en dat betreffende de data van aanhouding zij *“bij de twee interviews hij zijn verklaring heeft bevestigd”* en *“dat zijn vrouw dat heeft bevestigd even als ze niet meer de datum kon geven”*.

Aangaande het zich niet meer kunnen herinneren van de naam van de gecontacteerde advocaat wijst verzoekende partij op het gegeven dat deze gebeurtenis zich reeds vier jaar geleden heeft voorgedaan.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat de door verwerende partij vastgestelde discrepanties niet gesteund zijn op omissies, doch op feitelijkheden die op een andere wijze werden weergegeven, waardoor de kortere tijd die het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in beslag neemt niet relevant is. Verder kan door de Raad niet worden ingezien hoe antwoorden fout zouden zijn genoteerd of hoe de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon zou hebben kunnen zorgen voor een andere neerslag van het gehoor daar het verslag van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken na voorlezing in het Urdu door verzoekende partij voor akkoord werd ondertekend (administratief dossier, stuk 17, K. S.). Ook het verslag van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van haar echtgenote werd door haar na voorlezing in het Russisch eveneens voor akkoord ondertekend (administratief dossier, stuk 17, K. G.). Tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal werden verzoekende partij en haar echtgenote steeds bijgestaan door hun advocaat en werden zij gehoord in de door hen verzochte talen (administratief dossier, stukken 4, 5 en 8). Daarenboven duidt verzoekende partij op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling de conversaties tijdens de diverse gehoren op een foutieve wijze zouden kunnen zijn neergeschreven.

Ook het louter bevestigen van één van de voorgehouden versies of het plots zich niet meer exact herinneren doet, zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing, geen afbreuk aan de vaststelling dat tal van voorgehouden versies niet eenduidig zijn.

Het verweer dat de veroordeling van S. geen centraal en wezenlijk element zou uitmaken in het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers houdt verzoekende partij voor dat S. in werkelijkheid werd veroordeeld omwille zijn deelname aan de betoging van augustus 2007 waardoor verzoekende partij een exacte inschatting kon maken van de zwaarwichtigheid van de strafmaat die mogelijk ook haar kon worden opgelegd. Verzoekende partij verwijst naar de strafmaat van vijf jaar teneinde de ernst van de door haar gevreesde vervolging duidelijk te maken. Dat de veroordeling van S. geen wezenlijk element uitmaakt in het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas mist dan ook feitelijke grondslag. De vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het ogenblik van veroordeling van S. ondermijnt dan ook op fundamentele wijze het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

Daargelaten het gegeven dat verzoekende partij na meerdere jaren zich de naam van de gecontacteerde advocaat niet meer zou herinneren, blijft het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij de naam van de echtgenote van S. niet kent en verzoekende partij volstrekt niet weet wat er bij deze advocaat werd besproken hoewel zij hierbij aanwezig was daar de eveneens aanwezige broer van S. de taal niet machtig was (administratief dossier, stuk 4, p. 6).

2.2.9. Ten slotte betoogt verzoekende partij het volgende: *“In het bijzonder moet men opmerken dat de onwaarschijnlijkheid die in de woorden van de verzoekende partij over zijn reis zijn vastgesteld, niet op de elementen betrekking hebben die van zijn vervolgingsvrees de basis vormen.”*

Voormeld verweer kan door de Raad niet worden gevolgd daar dit betoog blijkt geeft van een totaal verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens wordt door verwerende partij een motivering gehanteerd die betrekking heeft op de reis van verzoekende partij.

2.2.10. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas terecht enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.11. Inzake het verwijt dat de bestreden beslissing geen specifieke motivering zou bevatten omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat uit deze beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Met de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel maakt verzoekende partij geen schending van dit beginsel aannemelijk. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT